

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 392.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982998942032/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

var det allerførste jeg kunde huske af mit Liv, — saa er der nok ikke langt til Enden heller.»

»Men jert Barndomshjem maa jo være her lige ved Slotsbjærgtet — det mener jeg, I har sagt mig en Gang?«

»Ja —« sagde Doktor Luther og nikkede, »ja, det ligger jo dérhenne — dérøppe, ja — Men lad os lade det være. Der er jo min Broder Jakob, og maaskee Drengene er ogsaa til Stede, saa bliver det noget andet. Og dem seer jeg alle fire i Morgen i Eisleben. — Nej, lad os nu kjøre ligefrem og saa om lidt dreje til venstre.«

»Hvor kommer vi saa hen?«

»Ja — det kjender I ikke. Men saa kommer vi ned til Möllendorf, der, hvor min Fader havde sine to Smeltehytter staaende. Der vil jeg allerhelst hen.«

De kjørte nu op igjennem Byen, og saa atter ned igjennem en Dal.

Undervejs sagde Doktor Luther, idet han tog noget frem af sin Rejse-Kappe: »Her skal I see, Tilio, her har jeg en lille mørkeblaa Kobberslakke-Sten. Den er fra min Faders Slakke-Halde i Möllendorf. Den tog jeg dér for 41 Aar siden. Ja — det skal nok passe. Det var samme Aar, som jeg gik i Kloster, i min aller ulykkeligste Tid, og nu synes man dog, det er skjönt at tænke tilbage paa.«

»Hvorfor har I taget den Sten med her?« spurgte Tilio.

»Jo, for nu vil jeg lægge den tilbage igjen blandt de andre, som den er taget fra.«

»Hvorfor det?«

»Hvorfor? — fordi nu vender jeg selv ret snart tilbage til det, som jeg er kommen af. — Jo, — den skulde ikke blive i Wittenberg — og dens andre Kammerater ligger her i Möllendorf, hm, hm! — Kan I saa holde stille her!«

Tilio hjalp Doktor Luther af Vognen.

»Hestene kan godt staa ene,« sagde Luther. »Saa kan I tage mig under Armen. Det er lige herved.«

De gik hen til to smaa, uregelmæssige Forhøjninger i Jordsmonnet, der for største Delen var græs- eller lynggroede. Foroven var de dog nøgne, det vil sige Dynger af Kobberslakke-Sten. — Doktor Luther gik hen til den ene af dem, tog den lille blaa Sten, han havde med, og lod den falde ned imellem de andre i Dyngen.

Saa saae han sig om: »Ja, her har han gaaet, den Gamle. Ham skylder jeg alting. Der er ikke andet i mig end ham

— og saa hvad der er fra Himlen. Og nu staar jeg her og er gammel. Der er sletingen Forskjel, det kunde ligesaa godt være ham. Herre Gud! Herre Gud! — Ja, lad os saa gaa igjen!»

Han bøjede sig flygtig ned over Slakkedyngen — men stod saa alligevel stille, som om han var bleven optaget af noget: »Det var sært, nu kan jeg sletikke faa Øje paa min blaa Sten! — — Det var meget!» Han pirrede lidt med sin Kjæp i Dyngen. »Tag mig lige den, dér ligger, Tili!» — — Han tog imod den og betragtede den: »Jeg kan saamænd slet ikke see, om det er den eller een af de andre. De maa ligne hinanden grumme meget, de Sten. Ja, her hører den da hjemme, det kan man see!» — Han smed Stenen igjen hen i Dyngen. — — »Naar jeg nu er død, gid saa at al min Synd og Sorg og Særlighed kunde blive henne paa samme Maade, saa at ingen kunde kjende mig og ingen kunde finde mig uden den Herre Kristus alene — — indtil han vil give mig det tilbage igjen i en forklaret Skikkelse. — — Nu, lad os saa komme til Vogus!»

Et Par Dage efter — den 14. Februar — skrev Doktor Luther til Hjemmet følgende Brev, som blev hans sidste:

»Til min kjærlige, kjære Hustru Katharine, Lutherinde von Bora, i Wittenberg.

Naade og Fred i Herren. Kjære Käthe! Vi haaber at komme hjem igjen i denne Uge, om Gud vil. Gud har her viist os stor Naade; thi Herrerne er nu, ved deres Raader, bleven enige om alle Stykker, paa to eller tre Artikler nær, hvoriblandt denne, at de to Brødre Grev Gebhardt og Grev Albrecht nu igjen skal være Brødre, hvilket sidste jeg i Dag skal have for. Og jeg vil saa bede dem til Gjæst hos mig, forat de ogsaa kan komme til at tale med hverandre; thi de har hidtil været stumme og heftig forbitret hinanden med Skrivelser. De *unge* Herrer kjører allerede lystigt i Slæde med hinanden med Narrebjælder paa Hestene, og de unge Frøkner ogsaa, — leger Maskespil med hinanden og er vel tilpas, ogsaa Grev Gebhardts Søn. Saa man kan da tydelig see, at Gud hører vore Bønner.

Jeg sender Dig nogle Foreller, som Grevinde Albrecht